

Якби я тебе відпустила

КУПИТИ

Вночі пробуджуються не тільки привиди

Кумедна романтична історія з елементами жахів

Двоє письменників, Пен Скіннер і Ніл Шторм, терпіти одне одного не можуть. Їхня ворожнеча настільки сильна, що майже зруйнувала кар'єру обох після того, як Пен пожурилася книжкою в Ніла під час книжкової конференції.

Багато місяців по тому їхній спільний друг Ласло пропонує цим двом вирушити на письменницький ретрит до віддаленого шотландського замку, де, за місцевими легендами, аж кишить привидами.

Пен та Ніл ледве можуть перебувати разом в одній кімнаті, але тепер їм доведеться грати в команді.

Від авторки

Книга *«Якби я тебе відпустила»* містить відверті сцени сексуального характеру, описи розпивання алкоголю, згадки про вживання марихуани, розмови про смерть і вагітність, ненормативну лексику, згадки про расизм і вживання расистського слюру щодо корінних народів, а також сцени з описом клаустрофобії. Будь ласка, будьте обачні під час читання.

Присвята з книжки «Боротьба з тобою» Данієли Мітчел

Двом дивакам, які надихнули мене
на написання цієї книжки.
Ніколи не припиняйте бути дивними.

Особливо ти, Штормику.

Пролог

ПЕН

ЧОТИРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Пен запитувала себе, скільки ж вона випила, перш ніж прийняти це запрошення — адже це від самого початку було суцільною катастрофою. Її книжки ніколи не розходилися великими тиражами, але неможливо пожвавити продажі простою появою на «Book Con» і кількома

натягнутими усмішками — не тоді, коли він опиняється у приміщенні поруч із нею.

Вона, пітніючи в синтетичному жакеті, смикала зім'ятий куточок примірника своєї книги з коментарями на полях. Краї сторінок із плином часу пожовкли, а закладинки, що позначали її улюблені уривки, стирчали з-поміж погнутих, пошарпаних аркушів. Пен думала, що примірник стане гарним призом для розіграшу, — але глядачам взагалі було байдуже до її присутності.

Їх цікавив лише він. Пен знервовано зиркала на інших членів Столу художньої літератури корінних народів, на їхні усміхнені обличчя та стоси книжок. На відміну від неї, інша жінка з цього гурту вдягла сережки з намистинами, що гойдалися й плуталися в пасмах її волосся, а в багатьох чоловіків було довге рідке волосся, позаплітане ззаду тонкими косами. Єдиним письменником, крім неї, що виділявся серед інших, був Ніл Шторм.

Темні кучері Шторма ледь сягали його вух — волосся ж Пен було довге й густе, зібране в неохайний пучок на потилиці. Вона не представляла з гордістю свою спадщину намистинами чи косами. Дівчина навіть не могла дістати посвідчення особи з племені черокі, аби підтвердити власне корінне походження. Пен була тут чужою. А от Шторм? Шторм був своїм скрізь, де б він не опинявся — і йому було це відомо.

— Ніле, питання до вас.

Він з усмішкою нахилився вперед, спираючись на лікті.

— Звичайно.

Колись Пен закохалася в цю усмішку, в усмішку, яка ніби була адресована лише їй. Але відтоді вона дуже порозумнішала.

— Ви, так би мовити, спіймали свою хвилю, — провадив далі модератор. — Вам підкорився похмурий, сучасний горор про корінне населення. У ваших творах зображені чоловіки, що шукають власне місце у світі, яке в них відібрали. Я впевнений, що ви чуєте це часто, але що надихнуло вас на написання «Що можуть обстоювати дикуни»? Звідки прийшла ця ідея?

— О, та потроху звідусіль. Знаєте, я завжди хотів обілити образ стереотипного ковбоя. Трент — це чоловік, який щось шукає, і лише перетнувши межу резервації, він розуміє, що саме він прагне знайти.

— Величезне порожнє місце, — пробурмотіла Пен тихесенько, так, щоб глядачі не почули.

— Пенелопо Скіннер, — повільно промовив Ніл. — Ви сьогодні страшенно мовчазна.

Вона з несподіванки різко підняла голову. Він був втіленням усього, що вона ненавиділа у видавничих справах, в одному усміхненому привабливому чоловікові. Хай йому трясця, хіба обов'язково бути таким привабливим? Дивився Ніл Шторм твердо, але ніздрі в нього роздувалися, коли він нахилився до свого мікрофона — так, що його темні кучері падали на смарагдові очі.

— Однак зазвичай ви не мовчите про власну відразу до моїх творів. Як я пригадую з одного інтерв'ю для «Writer's Digest», ви вважаєте, що я пишу «жалюгідно солодкаво». Ви часто вживаєте це слово, «солодкаво». Хтось зі слухачів гигикнув, але вона не відводила від нього погляду.

Вона випросталася на сидінні, не зважаючи на зацікавлені погляди їхніх товаришів за столом.

— Мені важко перейматися вашими історіями. Вони відчуваються... — Вона завагалася. Очі його причаровували зеленню, і їй було складно зосередитися.

— Нічого страшного, кажіть. Ви намагалися створити Трента нескоримим представником корінного народу, який шукає дім і переживає жахи резервації, але натомість написали...

— Дайте вгадаю, солодкаву? — перебив її Ніл.

— ..прісну книжку, яка змальовує наших людей поганими хлопцями. Ви намагаєтеся обілити слово «дикун», але лише далі пропагуєте його вживання. Ми не дикуни й ніколи дикунами не були. Це образ, який бачать білі крізь свою лінзу.

Рекомендована література

Видовище. Святкова новела про всевіт Каравалу

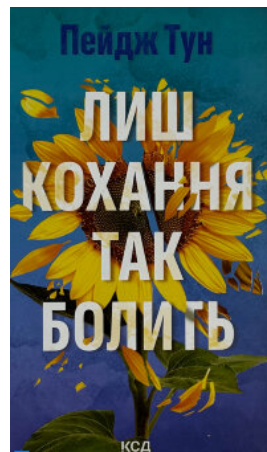
Попіл лине до неба. Том 1

Гра з вогнем

Другий Обряд. Непристойно багаті вампіри. Книга 2

Лиш кохання так болить

Посібник песиміста з кохання. Книга 2

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ